

La democràcia de Franco

Última

Vicent Ventura

Vivim, segons sembla, una democràcia de préstec. No ens l'hem guanyada, no l'hem adquirida, ni menys encara l'hem pagada. Ens l'han duta uns senyors dels quals era ben difícil pensar que amagaven tanta afició per ella. «Ningú —va dir, per exemple, el senyor Fraga l'altre dia— no ha fet tant com jo per portar la democràcia». I, tot seguit, va recordar, per demostrar-ho, la Llei d'Associacions i la de la Premsa, que ens van imposar sota el franquisme encara.

I no feia humor negre, com podríem pensar-nos, davant de les proves adduïdes. Ho deia ben de veres, segons el seu costum i la seua serietat, naturalment, que és distinta de qualsevol altra serietat i que li permet, per exemple, de dir, sense que li caiga la cara de vergonya, que aquelles lleis possibilitaven d'associar-se i d'escriure lliurement.

Algun aspecte té de positiu, però, que el senyor Fraga diga aquestes coses. Ens deixa constatar, d'una banda, que les seues idees sobre la democràcia no han variat des que proclamava les excel·lències de la que, quan va ser tan reiteradament ministre —de Franco, és clar—, lloava exaltadament. Parle, no cal dir-ho,

de la democràcia «orgànica». Era la legal, aleshores, i com que és un home fet a la legalitat i no a la clandestinitat i a la subversió —que han estat, com va insinuar també, l'escola política del govern del PSOE—, accepta la que hi ha ara, no tan inorgànica com es podria pensar, i amb la qual està disposat a liquidar el terrorisme en sis mesos. ¿Com? Ben fàcilment: aplicant-li l'estat d'excepció previst en la Constitució. Ara, sobre el fet que la lluita armada d'ETA va nàixer, va créixer i es va mantenir dins l'estat d'excepció permanent que era el franquisme, i sobre com va volar als cels el seu amic Carrero Blanco, el senyor Fraga no en diu res.

I hi ha més gent, en competència amb ell, que també han portat la democràcia d'ara a partir de la d'abans. El senyor Martín Villa, per exemple, que va ser, com segurament ningú no ha oblidat, l'amo dels sindicats «verticals», aquella meravella

democràtica que va impedir, per les pròpies virtuts, les vagues i les altres «alteracions de l'ordre» establert en aquell moment.

I, a més, va ser també ministre de Governació. Doncs bé, aquest jove que, igualment, es va fer polític, refusant les clandestinitats subversives de l'oposició antifranquista, acaba de dir que ja és hora d'aclarir a qui es deu la democràcia que tenim. Als qui, quan allò de la transició, es situaven prop del franquisme i no en la clandestinitat. Ells van ser —assegura— els qui des de la legalitat franquista ens van dur la legalitat constitucional. Ell no ho ha dit, però podem deduir-ho: si això és així, alguna cosa li'n queda, de franquisme, a aquesta democràcia constitucional. Alguna cosa també d'«orgànica». Per exemple, l'afició a les lleis «orgàniques».

¿I Franco? ¿No deurem a Franco la democràcia que tenim? Perquè, si no s'hagués mort, ¿qui pot pensar que hauria més democràcia que la que ell va establir? Franco és, per tant i ben mirat, l'home que ens va deixar, en morir, l'herència democràtica. I, així, va guanyar una batalla després de mort. La batalla de la Constitució.

SUBSCRIPCIÓ A LA REVISTA

1r. cognom _____ 2n. _____
 Nom _____ Domicili _____
 Població _____ D.P. _____ Tel. Part. _____
 Lloc de naixement _____ Any _____
 Professió _____ Lloc de treball _____

Se subscriu al setmanari EL TEMPS per un període D'UN ANY, i un import de:

6.980 pessetes—amb pagament: Anual (1 rebut per la quantitat abans citada)

Semestral (2 rebuts de 3.490 pts.)

10.500 pessetes (Europa) amb pagament anual

Forma de pagament: Dom. bancària. Taló bancari adjunt. Gir postal núm.

En el cas corresponent ompliu, la domiciliació bancària (Firma)

• La subscripció representa un descompte de més del 10% sobre el preu de venda als quioscs.

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Distingits senyors: _____

Caixa o banc _____ Agència _____

carrer _____ ciutat _____

Els pregue que els rebuts que a nom de _____

domicili _____ població _____

presentarà EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S.A. amb total de _____ ptes.

a pagar en _____ terminis _____ més o menys _____ an. alment per la quantitat de ptes. _____ siguen

pagats amb càrrec al compte corrent a la llibreta d'estalvis núm. _____

_____ de _____ de 198 _____

(Firma)

EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S.A. • Avinguda del Baró de Càrcer, 40, 13.ª • València 46001